

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 66/02-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. novembra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., bytom B., zastúpenej advokátom JUDr. P. H., B., vo veci porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 43 Cb 81/98 v spojení s postupom Policajného zboru Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 5. novembra 2002 doručené podanie J. B., bytom B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. P. H., B., vo veci porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní

vedenom pod sp. zn. 43 Cb 81/98 v spojení s postupom Policajného zboru Slovenskej republiky pri doručovaní súdnych písomností.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 43 Cb 81/98 zo 17. septembra 2002, ktorý nadobudol právoplatnosť 2. novembra 2001 a stal sa vykonateľným 5. novembra 2001, bola sťažovateľka zaviazaná zaplatiť žalobcovi sumu 2 209 997 Sk s príslušenstvom a nahradiť mu trovy konania a trovy právneho zastúpenia.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že jej právny zástupca 3. septembra 2002 na základe splnomocnenia prevzal upovedomenie o začatí exekúcie, z ktorého sa dozvedela, že na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 43 Cb 81/98 zo 17. septembra 2002, ktorý nadobudol právoplatnosť 2. novembra 2001 a stal sa vykonateľným 5. novembra 2001, je povinná zaplatiť žalobcovi, t. j. spoločnosti KASTOR spol. s r. o., Štúrova 3, Bratislava, záväzok vo výške 2 209 997 Sk s príslušenstvom a nahradiť mu trovy konania vo výške 88 386 Sk a trovy právneho zastúpenia vo výške 20 000 Sk.

Krajský súd v Bratislave v priebehu konania uznesením z 11. júna 2001 ustanovil žalovanej (sťažovateľke) opatrovníka, s ktorým potom vo veci ďalej konal a ktorému bol neskôr doručený aj uvedený rozsudok. Podľa vyjadrenia sťažovateľky neboli splnené zákonné podmienky na tento postup zo skutkových dôvodov, ktoré podľa nej nasvedčujú tomu, že Krajský súd v Bratislave nevenoval pozornosť zisťovaniu jej bydliska prostredníctvom dostupných dôkazových prostriedkov (rodičia, iné osoby, s ktorými žila v spoločnej domácnosti).

Rovnako policajti pri doručovaní zásielky z Krajského súdu v Bratislave nevypočuli rodičov sťažovateľky a neurobili pokus o doručenie prostredníctvom nich.

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti uviedla i tú skutočnosť, že v citovanom rozsudku Krajského súdu v Bratislave je nesprávne uvedené i trvalé bydlisko sťažovateľky, a to Kežmarské nám. 7, 811 01 Bratislava, pričom má trvalý pobyt riadne ohlásený a vedený od 29. januára 1999 na adrese Medená 108/19, Bratislava – Staré Mesto.

Sťažovateľka preto navrhla, aby ústavný súd konštatoval, že „postupom Krajského súdu Bratislava v konaní č. 43 Cb 81/98 v spojení s postupom príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky pri doručovaní súdnych písomností, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky J. B. na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky ako aj čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a aby ústavný súd zrušil rozsudok Krajského súdu Bratislava č. 43 Cb 81/98-52 zo dňa 17. septembra 2001, a vrátil vec Krajskému súdu Bratislava, na ďalšie konanie“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky ústavný súd skúmal jej zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ako aj prípadné dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti pravidelne skúma aj to, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Zo sťažnosti sťažovateľky, ako aj z jej príloh ústavný súd zistil, že Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 43 Cb 81/98 zo 17. septembra 2001 zaviazal žalovanú (sťažovateľku) zaplatiť žalobcovi sumu 2 209 997 Sk s príslušenstvom a rovnako ju zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania a trovy právneho zastúpenia. Sťažovateľka (žalovaná) bola v konaní zastúpená opatrovníkom, ktorého jej ustanovil súd v zmysle § 29 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) vzhľadom na to, že jej pobyt nebol známy.

Podľa § 29 ods. 2 OSP pokiaľ neurobí iné opatrenia, môže predseda senátu ustanoviť opatrovníka aj účastníkovi, ktorého pobyt nie je známy, ktorému sa nepodarilo doručiť na známu adresu v cudzine alebo ak je doručenie písomnosti v cudzine spojené s ťažko prekonateľnými prekážkami, ktorý bol postihnutý duševnou poruchou alebo ktorý nie je schopný zrozumiteľne sa vyjadrovať.

Vychádzajúc z daného stavu veci pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky ústavný súd konštatoval, že sťažovateľka bola v konaní pred Krajským súdom v Bratislave zastúpená opatrovníkom, ktorý je oprávnený byť činný, len pokiaľ dôvod zastúpenia trvá; jeho zánikom funkcia opatrovníka zaniká. Od zániku dôvodu, pre ktorý bol ustanovený opatrovník, účastník konania (sťažovateľka) má k dispozícii všetky právne prostriedky slúžiace mu na uplatnenie práv účastníka konania, vyplývajúce mu z jeho postavenia v konaní.

Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave a namietaným porušením základného práva nie je príčinná súvislosť. Takúto príčinnú súvislosť nemôže zakladať postup a rozhodnutie súdu, v ktorom bola rešpektovaná zákonná úprava pri ustanovovaní opatrovníka sťažovateľke, a postup tohto súdu v konaní, v ktorom je účastník konania zastúpený ustanoveným opatrovníkom, pričom účastník disponuje zákonnými prostriedkami na nápravu tohto stavu za predpokladu, že Krajský súd v Bratislave konal s opatrovníkom sťažovateľky, aj keď na to neboli splnené alebo zanikli zákonom ustanovené podmienky.

Preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde bola sťažnosť sťažovateľky odmietnutá ako zjavne neopodstatnená bez toho, aby ústavný súd považoval za potrebné venovať sa ďalším nedostatkom sťažnosti (správne označenie druhého účastníka, proti ktorému návrh smeruje).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2002